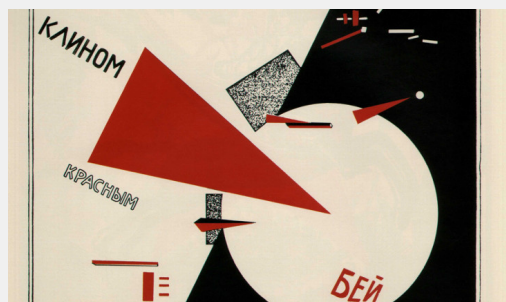


Γιάννης Ελαφρός



Η αντικαπιταλιστική Αριστερά δύναμη ανατροπής του νέου αντιδραστικού αστικού διπολισμού ΣΥΡΙΖΑ - ΝΔ και των συμμάχων τους

Μέσα στην κοινοβουλευτική ξεφτίλα, ανάμεσα σε γκαζόζες και σε δημοπρασία βουλευτών, διαμορφώνεται το νέο πολιτικό σκηνικό στη χώρα μας, ένας αντιδραστικός διπολισμός που αντιστοιχεί στη νέα φάση της επίθεσης του κεφαλαίου κατά της εργασίας. Ο ΣΥΡΙΖΑ αφού έπαιξε το ρόλο του στην ενσωμάτωση και καθυπόταξη του αριστερόστροφου αντιμνημονιακού κοινωνικού ρεύματος, τώρα εμφανίζεται ως η σοβαρή, προοδευτική, ευρωπαϊκή δύναμη της (μνημονιακής) σταθερότητας και των (αντιλαϊκών) μεταρρυθμίσεων, εμφανίζοντας πια ανοικτά τη σοσιαλδημοκρατική ουσία του.

Το κυβερνών κόμμα ασκείται στο πολιτικό σπαγγάτο. Υλοποιεί με επιτυχία τα μνημόνια, επιβραβεύεται από Μέρκελ, Γιούνκερ και όλη την καμαρίλα των Βρυξελλών, ανατάσσει την κερδοφορία των ελληνικών επιχειρήσεων, αλλά εμφανίζεται στα λαϊκά στρώματα ως η δύναμη που μπορεί να δώσει στην πλέμπα κάτι από το μεγάλο φαγοπότι (κατώτατος μισθός, επιδόματα κλπ.) Προωθεί το σχέδιο **ΗΠΑ/ΝΑΤΟ και ΕΕ** στην περιοχή, υλοποιεί την εθνική αστική στρατηγική στα Βαλκάνια δια της επιβολής στην (πρώην) Δημοκρατία της Μακεδονίας, αλλά μιλά και για την αλληλεγγύη των λαών και την Μίρκα Γκίνοβα (Ειρήνη Γκίνη).

Πολιτικά στρέφεται ολοένα και περισσότερο στην κεντροαριστερά, σε ρετάλια του ΠΑΣΟΚ (ακόμα και της απωθητικής εποχής Σημίτη) και της «καραμανλικής» Δεξιάς.

Αντικειμενικά αφήνει κενό στα αριστερά του, αλλά προσπαθεί να κόψει κάθε ανατρεπτική αριστερή φωνή με την υποβάθμιση των λαϊκών απαιτήσεων στο επίπεδο της ελεημοσύνης και με την ένταση του διλήμματος απέναντι στη δεξιά και την ακροδεξιά. Το εάν θα αντέξει το σπαγγάτο του ΣΥΡΙΖΑ θα εξαρτηθεί κυρίως από το εάν θα ενισχυθεί η ανατρεπτική αντικαπιταλιστική Αριστερά, που ανεβάζει τον πήχη των εργατικών λαϊκών διεκδικήσεων στο ύψος του αναγκαίου και συμβάλλει στο ξεδίπλωμα αποφασιστικών αγώνων (όπως των εκπαιδευτικών) που στριμώχνουν την κυβέρνηση.

Υπάρχουν δυνατότητες συσπείρωσης των μαχόμενων αντισυστημικών αριστερών τάσεων

Η **ΝΔ** έχει κι αυτή τροποποιήσει την παρέμβασή της, ειδικά καθώς βρίσκεται στην αντιπολίτευση. Έχοντας σταθερή τη νεοφιλελεύθερη και συστημική βάση της, αναπτύσσει τον **εθνικιστικό λόγο** και ποντάρει στο **μακεδονικό**. Δεν πρόκειται μόνο για την παλιομοδίτικη εγχώρια εθνικοφροσύνη και θρησκοληψία, αλλά και για επικίνδυνη εσωτερική των διεθνών τάσεων ανάπτυξης της ακροδεξιάς, του εθνικισμού-ρατσισμού και νεοφασισμού, **στο έδαφος της κλιμάκωσης της κανιβαλικής επίθεσης του κεφαλαίου** και της όξυνσης των **ιμπεριαλιστικών ανταγωνισμών**.

Όπως σημειώνει και η Π.Ε. του ΝΑΡ για την Κομμουνιστική Απελευθέρωση (βλέπε σελ. 7) διαμορφώνονται δύο πόλοι: Ένας **αστικός δημοκρατικός**, ο οποίος ασκεί **δεξιά πολιτική** με «*κοινωνική ευαισθησία*» και ένας **δεξιός/ακροδεξιός, εθνικιστικός και ακραιφνής νεοφιλελεύθερος**. Πρόκειται για επικίνδυνη

μετάλλαξη του πολιτικού συστήματος και γιατί **μετατοπίζει προς τα δεξιά** όλο το πολιτικό σκηνικό και γιατί απειλεί να φυλακίσει το λαό σε ένα **αντιδραστικό δίπολο**, το οποίο έχει μια βαθύτερη συμφωνία στην αντιλαϊκή πολιτική:

«Η κοινή πολιτική βάση του νέου αστικού διπολισμού είναι η προώθηση των αναδιαρθρώσεων του ολοκληρωτικού καπιταλισμού. Το NATO, η ΕΕ και η ευρωνατοϊκή ολοκλήρωση των Βαλκανίων, η προώθηση του αντιδραστικού πολεμικού άξονα Ελλάδα - Ισραήλ - Αιγύπτου - Κύπρου. Η επέκταση των αμερικάνικων βάσεων και οι νέοι πολεμικοί εξοπλισμοί και τυχοδιωκτισμοί στο Αιγαίο και την Ανατολική Μεσόγειο με έπαθλο την ενεργειακή λεία»,

τονίζει το NAP.

Το αντιδραστικό δίπολο **ΣΥΡΙΖΑ-ΝΔ** επιχειρεί να στραγγαλίσει μακρόχρονα τις δυνατότητες αριστερής αντεπίθεσης. Από την άποψη αυτή έχει μεγάλη σημασία η στάση των μαχόμενων δυνάμεων της Αριστεράς. Οποιαδήποτε λογική «**να βάλουμε πλάτη**» στη μία πλευρά οδηγεί σε συνολική ισοπέδωση του κινήματος. Γι' αυτό είναι ιδιαίτερα λανθασμένες οι απόψεις που στο όνομα της αντιφασιστικής πάλης μιλούν για ενιαίο μέτωπο με τον αστικοποιημένο ΣΥΡΙΖΑ. Σήμερα η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ με την αντιλαϊκή πολιτική της και την ένταξή της στην ευρωπαϊκή συστημική ελίτ ενισχύει **με πολλαπλούς τρόπους την ακροδεξιά και το νεοφασιστικό φαινόμενο**.

Απαιτείται συνολική ρήξη με το πολιτικό-ιδεολογικό πλαίσιο του αστικού δίπολου, καθώς η επίδρασή του στην Αριστερά οδηγεί στον αποπλισμό της. Για παράδειγμα, η «**δημοκρατική**» πλευρά ώθησε δυνάμεις σε συμφωνία ή σε ανοχή απέναντι στη **Συμφωνία των Πρεσπών**, ενώ η «**εθνική**» πλευρά πιέζει το **ΚΚΕ** και την **ΛΑΕ** σε αποδοχή βασικών αστικών ιδεολογημάτων για το «μακεδονικό» και σε δραματική υποβάθμιση του μετώπου, ακόμα και φλερτ με εθνικιστικές τάσεις.

Σήμερα η **αντικαπιταλιστική επαναστατική και σύγχρονα κομμουνιστική Αριστερά** πρέπει να αντιπαλέψει σε όλη τη γραμμή του μετώπου τον αντιδραστικό πολιτικό διπολισμό, να σημαδέψει την «καρδιά» του και να καρφωθεί σαν **σφήνα ανατροπής**. Καμιά αυταπάτη ή ανοχή στην κυβέρνηση και το κόμμα του ΣΥΡΙΖΑ, μετωπική σύγκρουση με τη ΝΔ, ασίγαστο πάθος ενάντια στον ιμπεριαλισμό, τον εθνικισμό και το φασισμό.

«Υπάρχει η δυνατότητα να συσπειρωθούν δυνάμεις, αγωνιστές/στριες και συλλογικότητες, που θα διεκδικήσουν όχι "μία από τα ίδια", όχι αναπαραγωγή του κινήματος διαμαρτυρίας και της Αριστεράς της ήττας, της διαχείρισης και του "μικρότερου κακού" αλλά ένα ανατρεπτικό κίνημα και μια ισχυρή αντικαπιταλιστική Αριστερά»,

τονίζει η **Π.Ε. του NAP**.

Αλλά δεν θά 'ρθει τίποτα εύκολα. Δεν υπάρχει αυτή την περίοδο ένα λαϊκό ποτάμι που ρέει προς τα αριστερά. Θα υπάρχει μεγάλη πίεση και θα πάμε και κόντρα στο ρεύμα. Χρειάζεται επίμονη δουλειά και σταθεροί πολιτικοί δεσμοί μέσα στην εργατική τάξη, τη νέα βάρδια, τα φτωχά λαϊκά στρώματα.

Απαιτείται μια **ΑΝΤΑΡΣΥΑ** με αντικαπιταλιστική ανατρεπτική γραμμή και με ενιαία παρέμβαση, σύμφωνα με τις δημοκρατικές συλλογικές της αποφάσεις, χωρίς μικροκομματικές πραξικοπηματικές κινήσεις ή πιέσεις για διάχυση του αντικαπιταλιστικού μετώπου. Μια τέτοια ΑΝΤΑΡΣΥΑ μπορεί να συμβάλει στη συσπείρωση των μαχόμενων αντισυστημικών αριστερών τάσεων, οι οποίες όμως οφείλουν να πάρουν θέση στα κρίσιμα ερωτήματα. Κρίσιμη θα είναι η συμβολή της συσπείρωσης των δυνάμεων με κομμουνιστική

στρατηγική στόχευση και έμπνευση.

Πηγή: **PRIN**